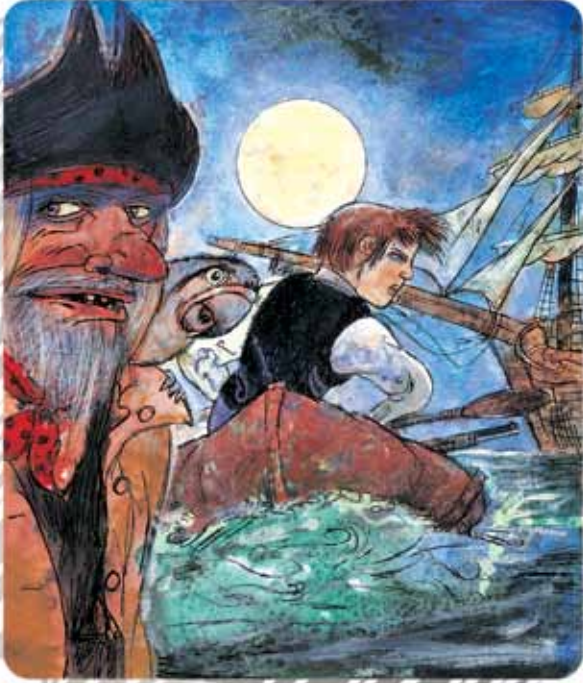

John Connell
DEFİNE ADASINA
DÖNÜŞ

Çeviren: Akşit Göktürk

Resimleyen: Mustafa Delioğlu

3. basım

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

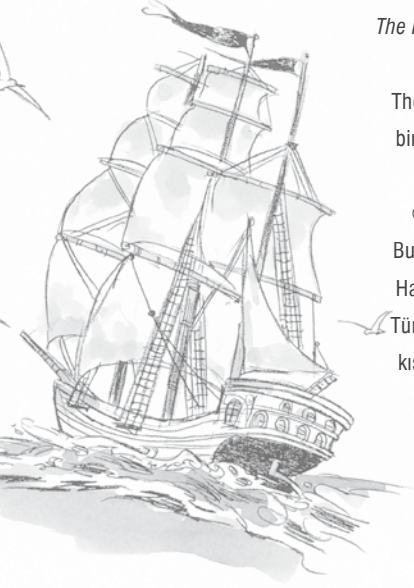

John Connell
DEFİNE ADASINA
DÖNÜŞ

Çeviren: Akşit Gökürk ■ Resimleyen: Mustafa Delioğlu

Yayın Koordinatörü: İpek Gür
İç ve Kapak Tasarım: Gözde Bitir S.
Tasarım Uygulama ve Dizgi: Gelengül Çakır
Düzeltili: Ebru Akkaş
Kapak Baskı: Azra Matbaası
İç Baskı ve Cilt: Ekosan Matbaası

1. Basım: 2008

2. Basım: 1000 adet, Ocak 2012

ISBN 978-975-07-0055-2

The Return of Long John Silver, John Connell

© John Connell

The Return of Long John Silver çevirisinin
birinci basımı Pearson Education Limited
aracılığıyla yayınlanmıştır.

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2008

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif
Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Bu kitabın sahibi:

DEFİNE ADASINA DÖNÜŞ

İçindekiler

Yola Çıkışımız, 7
Yolculuk, 23
Ada, 45
Dördüncü Bölüm, 59
Define, 75
Altıncı Bölüm, 89
Kurtuluş, 107

Yola ıkışımız

Cornwall'da Torwhenna Konağı'nın sahibi olan babam Bay Jim Hawkins, benden bütün yolculuğumla kendisinin Define Adası'na dönüşünün öyküsünü, orada başımızdan geçen olayları, gerçeğe bağılı kalarak oturup yazmamı istedi. Daha önce babamın da yaptığı gibi anlatacaklarımda adanın yerinden başka hiçbir şeyi gizlemeyeceğim. Adanın yerini gizleyişim de orada başka bir definenin daha bulunabileceğinden değil, serüven arayan birtakım kimselerin o uğursuz yere giderek başlarını derde sokabileceklerinden korktuğum içindir.

Anlatacaklarım on ikinci doğum günümünden hemen sonra, bir öğle sonu başlar. Bütün gün balık avlamış, eve dönüyordum. Torwhenna Konağı'na, ormanların arasından geçen arka bir yoldan geliyordum. Koru bekçimiz Ted Tolley bana ormanın kuytu-

larında garip bir yuva gördüğünü söylemiş, ben de o yuvayı görebilmek için dönüşte bu yolu seçmişim.

Yeni sürülmüş tarlalar boyunca yürüyerek ormana giden yolun parmaklıklı kapısına vardığımda, akşamın gölgeleri uzamaya başlamıştı. O sıralarda ıslık çalmayı daha yeni öğrenmiş, bundan büyük gurur duyuyordum. Babamın, küçüklüğümden beri söylediği eski bir türkünün havasını ıslıkla çıkarmaya çalışıyordum.

Büyük bir mutluluk içindeydim. Tiverton kasabasındaki salgın hastalık yüzünden, yılbaşına belki de daha sonraya dek, Blundell's Okulu'na gönderilme korkum yoktu. Babam birkaç günlüğüne evden ayrılmış, Bayan Livesey'i görmeye gitmişti. (Babamın eski arkadaşı Dr. Livesey ise artık yaşamıyordu.) Birkaç gün hem evimde hem de bütün davranışlarımda kendi başıma buyruk kalmaktan ne çok hoşlandığıma hiç kuşkunuz olmasın!..

Keyifle ıslık çalarak yürüyordum. Dik bir yokuşu tırmandım, bir dönemeçten sonra, iki yıl önce bizim adamlarımızın açmış oldukları bir düzlüğe vardım.

Birden, ıslıkla çaldığım havanın sözlerini söyleyen bir ses işittim. Ağır, güçlü, tatlı bir erkek sesiydi bu.

*Ölünün sandığı başında on beş adam,
Yo-ho-ho, bir şişe de rom.*

Düzlüğe çıktığım an ıslığım dudaklarımda kurudu. Devrilmiş koca bir ağaç yolun ortasında yatıyordu. Kocaman, görünüşü son derece tehlikeli yaşlı bir adam dirseklerini ağacın gövdesine dayamış duruyordu. Onu daha önce hiç görmemiştim; ama daha ilk görüşte bende tanıdık, cana yakın, sert, kabadayı bir kimse izlenimini uyandırdı.

Beni gördüğü an, apansız bir soluk aldı gibi geldi bana; ama söylediği türküyü başladığı gibi bitirdi:

*İçki ile şeytan
Ötekilerin hakkından gelmişti,
Yo-ho-ho, bir şişe de rom!*

Gerçekten korkmuştum; ama gene de hiç bozuntuya vermeden o yana doğru yürüdüm.

“Buralar benim babamın topraklarıdır, ne arıyorsunuz burada?” dedim.

“Şimşekler hakkı için!” diye bağırdı. “Şimşekler hakkı için Jim Hawkins bu! Jim Hawkins’in ta kendisi, yemin ederim ki ondan başkası değil!”

Güzel, derli toplu bir denizci gibi giyinmişti. Şapkası yoktu, saçları uzun, solgun gümüş rengindeydi. Güçlü, sert çizgili ağzını gizleyen ak sakalı uzundu. Gözleri parlak maviydi, bana ilk bakışından sonra bu gözlerde büyük bir arkadaşlık ışıltısı belirdi.

“Benim adım Hawkins’dir efendim,” dedim. “Ja-

mie Hawkins'dir adım. Babam ise Torwhenna'nın sahibi Jim Hawkins'dir. Şimdi onun toprakları üzerinde bulunuyorsunuz."

"Evet oğlum, anlıyorum. Anlıyorum. Peki, sen beni tanıdın mı bakalım? Biliyor musun ben kimim?"

Kendi yaşıyla şişmanlığından beklenemeyecek bir çeviklikle ayağa fırladı.

Boyunun iki metreye yakın olduğunu söyleyebilirim. Sol bacağı kasığından kesikti, sol kolu altındaki bir koltuk değneği yardımıyla yürüyordu.

"Sizi tanıdığımı sanıyorum, efendim. Yanılmıyorsa babamın sık sık sözünü ettiği Long John Silver'sınız," dedim.

Güldü. Gülüşü öyle tatlı, öyle şendi ki insan onun babamın anlattığı korkunç, kurnaz katil olduğuna inanamazdı.

"Evet delikanlı," dedi. "Long John Silver'ım, bildin. Size hizmet etmeye hazırım, sayın Jamie Hawkins."

Yerde yatan kütüğün bir yanını dolanarak geldi, yanımda durdu. Kocaman elini omzuma koydu.

"Görev görevdir. Long John yanlış anlaşılma-
la birlikte her zaman için efendi bir adam olmuştur. Beni şimdi Torwhenna'ya getiren, bu görev anlayışıyla yüce duygularımdır," dedi. Eli omzuma sıkıca ke-
netlenmişti. "Sana neden Jamie adını vermişler deli-
kanlı?"

"Annem öyle istemiş efendim," dedim.

“Annen mi istemiş?” diyerek gene o kahkahasını koyverdi. Ama gülüşü bu kez pek sevimli değildi, sinir bozucu bir nitelik taşıyordu. “Annen ha, Torwhenna Konağı’nın hanımı! Küçük kız kardeşlerin de vardır yüzde yüz.”

“Hayır efendim,” dedim. “Babamın tek çocuğu benim. Annem İskoçyalıydı. Cornwall’un havası sağlığına iyi gelmedi, ben dört yaşımdayken öldü.”

Eve doğru yönelmiştik. Long John oldukça hızlı yürüyor, beni o yana sürüklemek istiyordu. Gene arkadaşça bir havaya bürünmüştü, karşı koyamayacağım bir çekiciliği vardı.

“Jamie yavrum,” dedi, “Sen, Hispanyola gemisinde Long John’un yanında miço olarak bulunan baban gibi akıllı bir çocuksun. Tıpkı ona benziyorsun, Jamie. Bir dakika önce bu yana doğru geldiğinde seni Jim’in ta kendisi sanmıştım. Seni görmek Long John’un yüreğini kıvançla doldurdu delikanlı, inan bana.”

Değneği, tozuyan sert yol üzerinde tak-tak diye ses çıkarıyordu. “Evet! Koca Jim Hawkins’le buluşmamız ne büyük bir karşılaşma olacak kim bilir. Çok eskiden gerçek iki dost, iki arkadaş olduğumuzu sana anlatmıştı sanırım.”

“Babam bana her şeyi anlattı, efendim,” dedim, sesimin titrekliliğini elimden geldiğince önlemeye çalışarak.

“Gördün mü ya, tam Jim’e göre bir davranış,” dedi coşarak. “Her zaman gözü pek, her zaman gerçek

bir arkadaşı. Ama sen beni buralarda daha fazla oyalama, hemen Torwhenna Konağı'na gitmeliyiz, gece orada kalmak, eski arkadaşım ile uzun uzun konuşmak istiyorum."

Büyük bir gaf yaparak, "Babam evde değil efendim. Eski bir tanıdığı olan Bayan Livesey'i görmeye gitti. Ancak gelecek hafta ya da öbür hafta döner," dedim.

Elinin gene omzuma kenetlendiğini sezdim, sonra bu el yavaş yavaş gevşedi. "Ah, desene yanıltıcı bir rüzgâr attı beni buralara," dedi; ama benim sözlerim üzerine ne durakladı ne de geri döndü. "Uzun bir deniz yolculuğu yaptım, buraya varınca da boşuna gelmiş olduğumu görüyorum. Ama iyi biliyorum ki Jamie yavrum, koca John Silver'ı eve götürür, bir akşam yemeği yedirirsin herhalde. Babanın eski arkadaşayım ne de olsa."

Korudan çıkarak evin önündeki geniş yeşil çimenliğe vardığımızda karanlık iyice çökmeye başlamıştı. Tarlalarla bahçeye güz kokulu soğuk bir sis çökmüştü.

Eve vardığımızda Will Redruth'u gördüm. Will, bir zamanlar yaşlı Trelawney'in uşağı olan Tom Redruth'un torunuydu. Gelmiş geçmiş en güvenilir adamlardan biriydi bu Will. Babamın odasındaki lambaları yakıyordu. Sonra kocaman pencereleri kapatmaya, perdeleri çekmeye başladı.

“Will!” diye seslendim. “Will! Bir konuğumuz var.”

Will bir lamba tutarak eve girmemiz için yana çekildi. Arkadaşımı görünce Will’in yüzünde öfkeli bir bakış belirdi.

“Bak Will, Kaptan Silver,” dedim, “Bay Hawkins’in *Hispaniola* gemisinden eski bir arkadaşı.”

“Bu adamla ilgili çok şey işitmiştim,” dedi Will, büyük bir soğuklukla.

Bu odayı çocukluğumdan beri çok iyi tanırdım. Babamın çalışma masası üstünde yığınla kâğıtlar, kitaplar dururdu. Duvarda, Bay Trelawney’in Sir Joshua elinden çıkmış güzel bir yaşlılık resmi asılıydı. Her çalışında çocukluk saatlerimi sayan kocaman, eski bir çalar saat bir köşede durmaktaydı. Köpeklerimiz Jess ile Betsy’nin ateşin önünde yere uzanmış yatmakta olduklarını gördüm. Ocağın tepesindeki duvarda da Kaptan Flint’in birçok kimseyi serüvene, ölümüne sürüklemiş olan eski haritası asılıydı.

Silver, Will’in kendisini soğuk karşılmasına hiç kulak asmadı. Bir anda öyle arkadaşça, öyle rahat bir davranışa geçti ki bizim iyi yürekli Will onun bu babacan halinden etkilenerek, ocağın önünde ikimize bir yemek masası donatmak için o yana bu yana koşturmaya başladı.

“Geceler soğuk oluyor,” dedi Will, “siz de sıcak ülkelerden geldiğinize göre bu soğuğu bir hayli duyuyor olmalısınız Kaptan Silver.”

“Evet delikanlı, insanın iliklerine işliyor buranın

soğuşu. Gerçi rom insanı hem ısıtır hem de keyiflendirir; ama ben öteden beri akıllı bir adam olduğumdan fazla içmemeye dikkat ederim.”

Hemen konuşmaya başladı. Çok geçmeden Will ile ben, onun serüvenli yolculuklarına, azgın denizlerde çektiği güçlülere, Karayıpler Denizi'nde geçirdiği yıldızlı gecelere, barbar kıyılarda başından geçen kanlı çarpışmalara büyük bir ilgi duymaya başladık.

Ocaktaki alevlerin ışığında, upuzun, güçlü bir görünüşü vardı. Elinde bir şişe bira tutuyor; ama pek az içiyordu. Şişeyi sallayarak, “Ama bütün bu yerlerin hiçbiri Define Adası'na uymaz, delikanlılar. Bugün bile o adayı düşünüyorum ben, yirmi beş yıl önce adadan ayrıldığımızda Kaptan Flint'in definesinden geride bıraktıklarımızı düşünüyorum.”

Dönerek arkasındaki haritayı gösterdi. O harita bana her zaman eski, güzel, zararsız bir nesne olarak gözükmişti. “İşte, yavrum Jamie, sen de bak uykulu arkadaşım, işte aradan geçen bütün bu yıllar boyunca orada yatan defineyi açacak anahtar burada. O zaman yanımıza aldığımız ufak tefekle adadan ayrılarak definenin büyük kesimini orada bırakmakla büyük budalalık etmişiz,” dedi.

Gözleri parlıyordu, başka zamanlar büyük bir tatlılık, bir çekicilik gösteren sesi de ansızın sertleşmişti.

“Ama Kaptan Silver, benim bildiğim adada değerli sayılabilecek hiçbir şey yok artık. Babamın dediğine göre, geriye külçe gümüşlerle birkaç eski kılıç kalmış ancak,” dedim.

Kocaman solgun yüzü heyecandan kıpkırmızı ke-silmiş, bana doğru eğildi.

“Ah ah, Jim akıllı bir çocuktuk gerçi; ama bunu bilecek kadar da akıllı değildi. Koca Flint, onu da tongaya bastırdı, doktoru, Trelawney’i, hepimizi bastır-dığı gibi. Definenin en önemli parçası burada işte!” Bunu söylerken ayağa kalktı, eski haritanın üzerin-deki bir noktaya parmağını bastı. “Koca Flint’in kur-nazlığıdır o. Gümüşmüş! Birkaç külçe gümüş ha? İna-nıyor musun buna? Bir zamanlar öylesine akıllı olan Jim Hawkins inanıyor mu buna? Sen hiç İnkaların gümüşüyle ilgili bir şey işittin mi Jamie? Dünyanın görüp göreceği en az bulunur, en değerli gümüş onla-rındır. Sandık sandık Jamie. Define Adası’nın derin-lerinde gömülü duruyor! Sonra o kılıçlar! Birkaç paslı kılıç, öyle mi? Sen inanıyor musun buna?”

Bir an durakladı, sonra yine ekledi:

“Batı Hint Adaları genel valisi olmuş Don Pedro Gonzalez’in kılıçlarını biliyor musun sen? Toledo’da yapılmış kılıçların en keskin, en güzel örnekleri! Bi-zim gibi talihli kişilerin oraya boşuna mı Define Ada-sı dediğimizi sanıyorsun? O kılıçlardan her birinin kını ile kabzası alabildiğine altınla, hem de en katık-

sız altınla, yumurta büyüklüğünde değerli taşlarla, elmaslarla, incilerle süslüdür. Biz o zaman ne aldık ki Define Adası'ndan Jamie? Bir avuç parayla birkaç külçe altın. Geride bıraktığımız, aldıklarımızın on katı değerinde. Hepsi orada şimdi, hepsi orada duruyor! Alınmayı bekliyor.”

Bana baktı:

“Evet, hepsi orada Jamie, orada, Define Adası'nda,” dedi yine.

Onun bu heyecanı, altına duyduğu bu açgözlülük, beni de Will'i de büyülemişti.

Üçümüz birden ayağa kalkarak haritayı duvardan indirdik. Silver eliyle haritayı ters çevirdi, arkasındaki tahtayı bıçağıyla kesti. Bir anda tahta dağıldı, haritayı camlı çerçevesinin içinden çekti çıkardı. Silver haritayı kocaman sol elinde sımsıkı tutuyordu. Sağ elinde de bıçağı ışıltıyordu.

Haritayı çevirince ardında daha önce hiç görmediğim yazıya baktı.

“Gümüş külçeler... Kuzeydeki gizli yer,” diye mırıldandı kendi kendine. “Kolay. Ne büyük aptallarmışız biz!.. Kara kaya... Kılıçlar Kumtepe'de. Kuzey körfezinin en kuzey burnunda... Hepsi orada, bir çocuğun bile elleriyle kazarak çıkarabileceği kolaylıkta... Kolay!..”

Ayağa kalkarak yine upuzun göründü. Haritayı katladı, elinde bir dua kitabı gibi tuttu. Will ile bana büyük bir tatlılıkla gülümsedi.

“Şimdi delikanlılar, konukluğumuz burada sona eriyor. Bu gece yola çıkıyorum. Define Adası’na.”

Bu beklenmedik apansız kararlar Will ile ben birden irkildik, ancak o zaman aklımızı başımıza topladık.

“Durun Kaptan Silver!” dedi Will. “Efendim Bay Hawkins’in izni olmadan hiç kimse bu evden dışarı bir harita ya da başka bir nesne çıkaramaz!”

“Yaa! Demek öyle?” Long John’un sesi ipek gibi yumuşaktı. “Peki, ya efendiniz Hawkins evde yoksa, zavallı Kaptan Silver da bu gece Torwhenna koyundan yelken açmak zorundaydı ne olacak?”

Will, Silver ile büyük pencere arasında duruyordu.

“O haritayı çalamazsınız Kaptan Silver,” dedi Will.

Bir anda her şey değişti o zaman. Silver, “Çalmak ha!” diye homurdandı, sonra koltuk değneğini kaptığı gibi havaya kaldırdı.

Lamba ışığında değnek odanın bir ucundan öbür ucuna mızrak gibi uçtu. Zavallı Will yere yıkıldı. Düşerken başını da masanın sivri köşelerinden birine çarptı. Korkunç bir gürültü işitildi. Will hafif bir çığlık attı, gitgide büyüyen bir kan gölcüğü içinde kalakaldı.

“Will! Will!” diye bağırdım, o yana doğru koştum.

Silver benden çok daha hızlı davrandı. Zavallı Will’in üzerine eğildi. Gövdesini koltuk değneğinin ucuyla itti. Tek söz söylemedi.

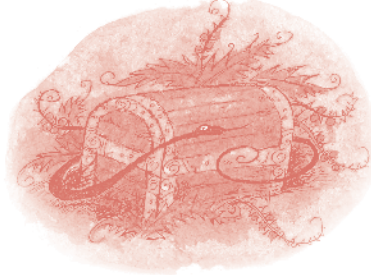

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

John Connell
**DEFİNE ADASINA
DÖNÜŞ**

Define peşindeki yolculuk bitmesin!

Define Adası'nın kahramanı Jim Hawkins'in oğlu Jamie Hawkins, babasının izinden giderek bir maceraya atılıyor. Jamie'nin ganimet avcılarının eline düşmesiyle başlayan serüveni define haritasında işaretli yerde son bulacak mı dersiniz?